

เพลงรัก
ใต้เงาทราย

จอย
บ๊วกกลับ

เพลงรา

ผู้ช่วยส่วนตัวพยายามกันเขาไว้ให้ห่างจากห้องฉุกเฉินที่สุด ด้วยการขออนุญาตและรับรองว่าจัดการทุกอย่างให้ได้

เขาไม่สงสัยสักนิด ซาซึ่วยิ่งกว่าสามารถเสียอีก แต่เขาก็ยังอยากให้เห็นใจว่า ทำทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นให้กับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ผู้หญิงคนเดียว ขับรถข้ามทะเลทรายเหมือนนกไต้กวด ทำให้เขาสงสัยว่า ต้องไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดาเป็นแน่

ด้วยไม่ยอมเสียเวลา เขาจึงไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าที่นอนด้วย ผืนจากการล่าสัตว์มาทั้งวัน และเศษพืชเฝ้าที่โหมกพันปิดใบหน้า ซึ่งนับว่าก็ดี เพราะเขาไม่ต้องการดึงดูดความสนใจจากสื่อท้องถิ่น เขาถือในความเป็นส่วนตัว และหญิงสาวที่ช่วยชีวิตไว้ นั่น ก็ไม่สมควรตกเป็นเป้าสนใจ ด้วยการเป็นผู้บาดเจ็บที่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล โดยราชนาวิกของซีเมีย รัฐปกครองประเทศ

เขาปล่อยให้ซาซึ่วรับหน้าที่ติดต่อกับทางโรงพยาบาลไปทั้งหมด โดยพอใจให้ใครๆ คิดว่าเขาเป็นแค่คนอุ้มพาหญิงสาวเคราะห์ร้ายที่ถูกดึงตัวออกมาจากซากรถเท่านั้น

กระนั้น การลงจอดของเฮลิคอปเตอร์ซึ่งมีตราสัญลักษณ์ของพระราชวงศ์ย่อมเรียกความสนใจจากใครต่อใคร เขายินดีจะไปเสียโดยไว ทันทีที่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้บาดเจ็บรุนแรงและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

เพลงรักใต้เงาทราย

โดย เมตตา

๗

จอย
บุ๊คคลับ

มีราช!

เพราะ ฟอรัสเตอร์ไม่ยอมให้ภาพรูปไหวสีเขียวนั้น หลอกตาเอาได้
เด็ดขาด

หล่อนอ่านทุกเรื่องเกี่ยวกับทะเลทรายรามาล ฮีรานั้นมาอย่าง
ละเอียดดีแล้ว มีราชไม่ใช่ภาพดวงดาวที่นักท่องเที่ยวยุคหายน้ำจืด
กำลังสร้างขึ้นมาหลอกตัวเอง แต่เป็นภาพที่เกิดจากแสงสะท้อนดวงอาทิตย์
อยู่ในระยะไกล ทำให้ของต่างๆ อาทิ ถังน้ำมัน ฝึกรามบ้านช่อง ต้นไม้ ไป
ปรากฏเกิดอยู่ในที่ที่ไม่สมควรอยู่ และหายวับไปกับตาเมื่อดวงอาทิตย์
เปลี่ยนมุม

และกึ่งนี้แหละ ที่เกิดอยู่ตอนนี้ ภาพสีเขียวข่มมรณะขึ้นตา ปรากฏ
เกิดแล้วหายไป แต่มีราชก็เพียงพอแล้วที่จะดึงใจไปจากการกลาแผ่นดิน
ออกมาอย่างไม่รู้จักคิด เพื่อไล่ล่าผู้ชายเฒ่าขวยที่ทรยศหล่อน แต่กลาง
ทะเลทราย ไม่ใช่ถนน ไม่มีรถอื่นสัญจร ก็ใช้ว่า ไม่มีอันตรา

หญิงสาวตรวจสอบกับระบบดาวเทียมนำร่องปรับเส้นทางเล็กน้อย
บอกตัวเองให้ผ่อนมือที่จับพวงมาลัยจนข้อขึ้นชาลง มองรอบกาย ดูสีว่า
อยู่ที่ใดกันแล้วละนี่!

นอกจากภูเขา ก็ไม่เห็นมีอะไรให้ดูสักเท่าไร และชัดเจนแจ่มแจ้ง
หล่อนขึ้นมายู่สูงกว่าชายฝั่งทะเลมากโขแล้ว ตรงนี้ไม่มีสีเขียวใดๆ อีก
มีก็แต่พุ่มไม้ฝุ่นเกาะระระ ที่ขึ้นให้เห็นบ้างท่ามกลางสภาพภูมิประเทศที่

แห้งแล้งว่างเปล่า

ดวงอาทิตย์ถูกแสงอาทิตย์จัดจ้าส่องระหัดกับแว่นกันแดดสีอ่อนจาง แสบเคืองตา มีมิดทรายเข้าไปซึ่งอยู่ มันทำให้หล่อนอยากเห็นภาพสีเขียว ชุ่มฉ่ำนั้นอีกครั้ง แม้มันจะเป็นเพียงภาพลวงนาก็ตามที

อากาศขาดน้ำและความหิว ... หล่อนน่าจะรู้ว่าต้องใช้มากกว่า ความโกรธถึงจะทานทนกับอาการทั้งสองได้ แคมพลอนี่น้ำในกระติกก็หมดไปนานแล้วด้วย เหนื่อยล้าจนเธอยาไปทั้งตัว การขับรถตัดผิวล่อนคลี่ของทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ทำให้รู้สึกเหมือนถูกตีจนล้มไปทั่วร่าง

ไม่เข้าใจเลยจริงๆ สิเนาะ! จากแผนที่ หล่อนน่าจะอยู่ห่างจากแคมป์พักแรมของสตีฟ ไมถึง 150 ไมล์ แต่ป่าไป 3 เกือบๆ 4 ชั่วโมงเข้านี้แล้ว หล่อนกลับยังไม่ถึงที่หมายนั้นสักที

หญิงสาวหลับตาลง พักสายผาชั่วคราว

แต่...นั่นเป็นการกระทำที่ผิดถนัด! รถที่ขับเคลื่อนสี่ล้อ ปีกหัวตั้งลงอย่างไม่หันให้ตั้งตัว ร่างหล่อนถูกกระชากไปตามแรง ขณะที่พื้นทรายเบื้องหน้ายุบหายว่างเปล่า เศษะบุญที่มีเข็มขัดนิรภัยรั้งตัวไว้ มิฉะนั้น หล่อนคงได้หลุดกระเด็นไปนอกรถแล้ว

และก่อนที่หล่อน จะ หัน ได้ทำอะไร ล้อหน้าก็กระแทกเข้ากับหินแข็งไต่พื้นทราย ส่งให้ตัวรถเอียงกระเผล่ พอ จังหวะ ที่ล้อจะลงแตะพื้น อีกครั้ง ล้อหลังก็ดันไต่ขึ้นไปบน หิน เจ้ากรรมก้อนเก่า คราวนี้ รถทั้งคันพลิกคว่ำไปทันที

รถกลิ้งต่อไปอีกหลายผลบ มีเพียงเข็มขัดนิรภัยที่กดครูดกระตุกหน้าอก ไหล่และสะโพกจนเจ็บเท่านั้น ที่รั้งหล่อนไว้ไม่ให้ม้วนกลิ้งอยู่ภายในรถที่มีสภาพเหมือนถังป่นผ้าไม่มีมิด แต่นั่น ไม่อาจหยุดแซนที่เหวี่ยงอย่างไร้การควบคุมไปกระแทกพวงมาลัย หลังคา คันเกียร์ และขาที่กระแทก

เข้ากับขอบมุมของเครื่อง เคาราภายในรถได้ รวมทั้งไม่อาจหยุดทุกสิ่งทีปดิ้ว
ว่อนเข้าปะทะ โบริหน้าและลำคอได้อีกด้วย

ทุกอย่างเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน นานเหมือนชั่วนาชาติปี ก่อน โลกจะ
เล็กพลิกผลบและทุกสิ่งจะนิ่งสงบลง

ชั่วครู่ก็ยังมี!

ในที่สุดหล่อนก็มองเห็นสิ่งรอบข้างได้ชัด แต่ในมุมมองที่แปลก ทุก-
อย่างหยุดนิ่งไร้การเคลื่อนไหวแล้วตอนนี้ เหรชื่อออกจะดีใจที่ได้พักสงบและ
ปลอดภัยภายใต้เข็มขัดนิรภัย มันทำให้หล่อน ไม่รู้สึกอยาก ขับไปไหนอีก

อย่างน้อยสิเซียวก็กลับมาอีกครั้ง ใกล้เคียงว่าเก่า หล่อนพยายาม
ให้เหตุผลกับตัว เองขณะมองผ่านกระจกออกไป

ต้นไม้...ต้นอะไรสักอย่างนี้แหละ หล่อนแน่ใจในที่สุด แต่เพราะ
อยู่ในมุมมืดลับหัว จึงออกจะให้สับสน ต้นไม้พวกนั้น อยู่ต่ำลงไป มากกว่า
จะอยู่เหนือกำแพงสูงนั้น

หรือว่าหล่อนขับรถเข้ามาในสวนลอยบาบิโลน ?

มาย...ไม่ใช่ เป็นไปไม่ได้ บาบิโลนไม่ได้อยู่ในรามาด ฮัมราห์สัก
หน่อย มันก็ผิด...ผิดเป็นที่ไหนสักแห่งสิน่า!

หรือว่าสวรรค์? สวรรค์เป็นสิเซียว แล้วก็เจียบสงบ และแม้ว่าประตู่
บานที่เห็น อยู่ตรงกำแพงนั้น จะไม่ใช่บานประตูฝั่งมุกของสรวงสวรรค์
อย่างที่บอกไว้ในคำสอนที่ฟังตอน ไปโบสถ์กับคุณยายก็เถอะ แต่ให้อย่าง
ไรประตูนั้นมันก็เป็น ไม้แกะสลัก

และแน่นอน ไม้ย่อมมีค่ามากกว่าใช้มุกแน่ โดยเฉพาะในที่ซึ่ง
ต้นไม้ปลูกได้ยากยิ่งแห่งนี้

ทั้งกำแพงและประตูต่างก็เป็นสิเซียวเช่นเดียวกับทะเลทราย
และเพราะถูกฝุ่นลมทะเลทรายพัดปกคลุมมานานหลายศตวรรษ ทำให้

สังเกตเห็นยาก หากไม่จ้องมองไปจริงๆ หรืออยู่ในสภาวะเช่นตอนนี่ ที่เงา
จากดวงอาทิตย์คล้อยผ่านเผยให้เห็นลายสลัก

ส่วนหวดากที่กางปีกสีทองบินลงมาหาหล่อนนี่! ช่างดูเหมือนจริง
ดีทีเดียว!

เสียงกระหอบเบาๆ เริ่มเข้ามาใน อนุสติของหล่อน เสียงดังเป็น จังหวะ
ของเครื่องดนตรีที่กำดั่งเย็นตัวลง เสียงหน้ากระดาษไดอารี่ที่กระพือลมอยู่
ท่ามกลางข้าวของที่หลุดกระจ่ายเกลื่อนจากกระบี่ และก็เป็นลมที่กำดั่ง
จะพัดเอาชีวิตหล่อนไปด้วย คิดแล้วเหรซิ่งจึงหลับตาลง

หญิงสาวลึมเผาขึ้นอีกครั้งหลังจากหลายนาทิจ หรือไม่อีกทีก็หลาย
ชั่วโมงผ่านไป เสียงตลกกระหอบเป็นจังหวะที่คุ้นเคยแบบแปลกๆ ที่ไม่รู้ว่ามี
จากไหน เสียงของเหลวหยดซ่าๆ หยดแล้ว หยดแล้ว อะไรที่โหนสลักอย่าง
กำดั่งจริง

๒๒

น้ำจากหม้อน้ำ หรือจะ...น้ำมันเบรด ละมั้ง?

หล่อนควรจะทำอะไรสลักอย่าง หากรู้ให้เจอแล้ว อุดชะ มีอะนั่นหล่อน
คงมีปัญหาแน่...

เหรซิ่งตั้งสติจากความมึนงง ชยบั้จะตั้งเข็มขัดนิรภัยออก ทว่าก็
เจ็บแปลบขึ้นที่กลางศีรษะ จากนั้นความเจ็บจากแผลกดอกนั้นก็รัยก็เข้า
จูโฉบพร้อมๆ กัน จนหล่อนต้องนั่งหยุด และเลิกพยายามเอื้อมไปยังลิ้น
โดยไม่ให้มมถูกหึ่งหลุดจากหน้าหัวอีก

จินานี้มันกลิ่น น้ำมันก็โฉบมาเข้าจมูก

น้ำมัน หยดลงโดหะร้อน ...

เหรซิ่งรับรู้ถึงสัญญาณ อันตราย ช่างสวรรค์หอะ ตอนนี่หล่อนยืน
อยู่หน้าประตูแรกแล้วต่างหาก ความภคสิวจูโฉบขึ้นมีอำนาจเหนือความเจ็บ
หญิงสาวบิดกายเอื้อมไปให้ถึงตัวลิ้น

นิ้วขู่เมื่อบอกให้มือดีนั้นหลุดทุกครั้ง กลิ่นน้ำมันที่อุณหภูมิแรงขึ้น
ทำให้ห่ออันดีนั้นหนักขึ้นอีก...

"นิ่งๆ ไว้ ผมได้ตัวคุณแล้ว"

ห่ออันดียีน แต่ไม่มีสักคำที่เข้าถึงสมอง ขณะที่ดีนั้นเพื่อเป็น
อิสระ

"อย่าขยับ!"

ห่ออันดีก็หนีไปทันทีเช่นกัน ไม่ใช่เพราะเสียงหัวเราะ หรือ
ใบหน้าดุร้ายของชายผู้นั้น แต่เพราะมีดวงอาทิตย์ที่จ่อใกล้
จนแทบรู้สึกได้ถึงรสชาติของโลหะเลยทีเดียว

โอ้... มีเรื่องเดียวให้ช็อก ก็มากเกินไปแล้ว!

วิชาจิต อัล-คาริบสบถลงบนมือหญิงสาวเป็นลมสลบนิ่งไป เขาต้อง
ดึงร่างกายมาอิงไว้กับบอก ขณะที่ใช้มีดตัดสายเข็มขัดพาดตัวออกมา

สุดแต่โชคชะตาก็แล้วกัน ว่าเขาจะทำให้ห่ออันดีเจ็บมากกว่าเก่า
หรือเปล่ากับการลากร่างไร้สติออกมาทางหน้าต่างรถ แล้วจับพาดขึ้น อานม้า
กลิ่นน้ำมันพุ่งผลบไปทั่ว ไอร้อนกระจัดกระจายอยู่รอบด้าน

ไม่มีเวลาจะมานุ่มนวลกันอีกแล้ว ชายหนุ่มรื้อร่างหมดสติไว้ขีด
ตัวด้วยแขนข้างหนึ่ง กระสุนน้ำให้วิ่งออกไปสุดกำลัง

แต่ถึงกระนั้น เมื่อรกระเบิด เขาก็ยังอยู่ใกล้จนรู้สึกได้ถึงเปลวร้อน
ที่ทำให้ไอระเหยของทะเลทรายเย็นไปชั่วขณะ

เวลาผ่านไปพร้อมความเจ็บและความเบลอ เขาก็ได้ยีน หลายเสียง

ที่ไม่อาจเข้าใจความหมาย หรือเสียงเดียวที่ให้ความรู้สึกปลอดภัย คือเสียงหัวใจมนุษย์ที่เต้น อยู่ใต้ผ้ากำมะหยี่ที่หล่อนชอบหน้าแนบอยู่ และเสียงปลอบอ่อนเบา

ใครบางคนกำลังขาดหล่อนไว้ และจะไม่ปล่อยหล่อนไป...

เสียงส่วนสมองที่ยังทำงานอยู่บอกแล้วว่า ธรรมชาติที่เขายังคงหล่อนไว้ หล่อน จะปลอดภัย

ไม่มีใครนึกออกเ็นใดๆ ที่จะทำให้ราซิด อัล-คาริบยอมเหยียบเข้าไปในโรงพยาบาลอีก เขาเกลียดทุกอย่างที่นั่น ทั้งกลิ่น เสียงต่ำๆ สังก้องกันไปมาของเจ้าหน้าที่ เสียงเครื่องมือไขหัดที่ส่งเสียงบีบเป็นจังหวะบอกการเต้นของหัวใจ โทน ยังจะเสียงซานบอกเวลาการตายที่แหลมก้องเสียงลึกเข้าไปในหัวใจ

และความรู้สึกผิดที่ท่วมทับัน!

ผู้ช่วยส่วนตัวพยายามกันเขาไว้ให้ห่างจากห้องฉุกเฉินที่สุด ด้วยการอ่อนวอนและรับรองว่าจัดการทุกอย่างให้ได้

เขาไม่สงสัยสักนิด ซาอีร์ยิ่งกว่าสามารถเสียอีก แต่เขาก็ยังอยากให้เห็นใจว่า ทำทุกสิ่งที่เป็น ให้กับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ผู้หญิงคนเดียว ขับรถข้ามทะเลทรายเหมือนนกโล่กวัด ทำให้เขาสงสัยว่า ฝันไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดาเป็นแน่

ด้วยไม่อยากเสียเวลา เขาจึงไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าที่มอมด้วยฝุ่นจากการล่าสัตว์มาทั้งวัน และ *เคฟฟียะห์** ที่โพกพันเปิดใบหน้า ซึ่งนับว่ากิติ เพราะ

* keffiyeh / kaffiyeh ผ้าคลุมศีรษะของชาวอาหรับ

เขาไม่ต้องการดึงดูดความสนใจจากสื่อท้องถิ่น เขาลือในความเป็นส่วนตัว และหญิงสาวที่ช่วยชีวิตไว้ นั่น ก็ไม่สมควรตกเป็นเป้าสนใจด้วยการเป็น ผู้บาดเจ็บที่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลโดยราชบุตรของอีนีเยร์ผู้ปกครองประเทศ เขาปล่อยให้ซาอีร์รับหน้าที่ติดต่อกับทางโรงพยาบาลไปทั้งหมด โดยพอใจให้ใครๆ คิดว่าเขาเป็นแค่คน อัมพาตหญิงสาวเคราะห์ร้าย ที่ถูกดึงตัวออกมาจากซากรถเท่านั้น

กระนั้น การลงจอดของเฮลิคอปเตอร์ซึ่งมีตราสัญลักษณ์ของพระราชวงศ์ย่อมเรียกความสนใจจากใครต่อใคร เขายินดีจะไปเสียโดยไวทันทีที่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้บาดเจ็บรุนแรงและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ราชวงศ์หนุ่มหัน จากหน้าผ่ามาทันทีที่ซาอีร์ก้าวเข้ามาในห้องรับรองของโรงพยาบาล

"เธอเป็น ใงบ้าง?"

"โชคดีฝ่าบาท หมอสแกนสมองเรียบร้อยแล้ว มีแค่แผลด้านนอก ดีกระเท่านั้น แผลที่สุดก็แค่สมองกระทบกระเทือน"

"เท่านั้นหรือ?" เขาเกรงว่าจะมีอะไรที่แย่ยิ่งกว่า "บนเฮลิคอปเตอร์ เธอหมดสติไปเพราะความเจ็บ"

"หนักสุดก็เป็นที่เอ็นข้อเท้าอีก เธอถูกกระแทกหลายผลบตอนที่รถพลิกคว่ำ"

"นั่นนะหรือโชคดี?"

ซาอีร์ชักสินน้ำเล็กน้อย "ใช่ เพราะตัวฝ่าบาทเอง ก็อาจจะได้รับบาดเจ็บมากกว่านั้น"

"อันแต่อยู่ใกล้ และเป็นคนแรกที่เข้าได้ถึงตัวเธอ"

"แต่ไม่มีใครเสี่ยงตายขี่ม้าลงไปทีเหือกเขาอย่างที่ว่า"

ใครที่ไหนมัน จะไม่คิดถึงความปลอดภัยของตัวเอง จริงไหมละ

เด็กหนุ่มไม่ได้แฉติด เคียงคอขาดหลุดไป ไม่ได้คุ้มเลยสักนิดเดียว

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นหนี้ชีวิตฝ่าบาท”

จาซิดออกท่าไม่สนใจกับเรื่องนั้น “เธอต้องอยู่โรงพยาบาลรีเปล่า?”

“ไม่จำเป็นขอรับ แค่ต้องพักอีกสัก 2-3 วัน” ซาฮิรบอกต่อ “กระหม่อมบอกกับนักบิน ไปว่า เราพร้อมจะกลับแล้ว”

จาซิดท่าหน้าทีของเขาเรียบร้อยแล้ว และตอนนี้ก็รู้แล้วว่า ผู้หญิงคนนั้น จะหายดี ไม่มีอะไรที่น่าห่วงเขาไว้อีก เว้นแต่เธอดูช่างประหลาดเสียเหลือเกินตอนที่ตื่นจนหนีตาย

“นายคุยกับใครที่โบ อีราห์แล้วรึยัง?” เขามีตกภาพในความคิดนั้น ไปเสีย “พวก เขาติดต่อบรรดาเธอได้ไหม? มีใครจะมาดูแล พาเธอกลับบ้านรึเปล่า?”

ซาฮิรกระแอมเบาๆ “ไม่ต้องห่วงหรือฝ่าบาท” ด้วยความลึกลับใจ จะรีบไป ทำให้เด็กหนุ่มลืมตัว “เราต้องไปกันแล้วนะ ราช ข่าวดือณะกระ พื่อไปทั่วโรงพยาบาลแล้วตอนนี้...”

ข่าวลือแบบไหน ไม่จำเป็นต้องถาม... สตรีต่างชาติถูกพาตัวมาโรงพยาบาลโดยเฮลิคอปเตอร์ของราชบุตรแห่งอิมเียร์ อะไรก็ไม่รู้ พวกก็ผูกเรื่องเข้า แต่งเอาเองเสร็จสรรพ

“หยุดมันซะ ซาฮิร” ผู้หญิงคนนั้นถูกพบโดยกลุ่มพยานล่าสัตว์คนของเราแค่ให้ความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรม โดยที่อันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย”

“กระหม่อมจะทำเท่าที่ทำได้”

“แล้วไงอีก?” จาซิดถามต่อ “เธอเป็นใคร ทำงานให้กับบริษัทที่นั่นรึเปล่า หรือเป็นแค่พวกนักท่องเที่ยงที่คิดว่าทะเลทรายเป็นสนามเด็กเล่น?”

จาซิดหวังว่าจะเป็นอย่างนั้น หากเป็นแค่พวกชอบแสวงหาความ

ตื่นแต่เช้า เธอจะได้ลิ้มรสอันเลียด

"อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นภาคส่วนที่สำคัญของเศรษฐกิจประเทศ
เราละ ฝ่าบาท..."

"ก็ถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไมเธอถึงได้เดินตามลำพังคนเดียว
แถมมึนตึ่มตึ่มตึ่มทางชะงาดนั้น " เธอไม่ได้ใส่ใจกับการพยายาม เบี่ยงเบน ประ-
เด็น ของซาอีย์

ญาติผู้ใหญ่ที่อ่อนหัดและประสพการณ์ ใช้เวลาตั้งเฉยอยู่กับการ
การตัดสินใจจะบอกความแค้น และกล่าวโทษจะมอบมือให้เท่าไร

ราชิด ชยัมไปนั่งที่เก้าอี้ใกล้ตัว ห่วงห่างามสง่า ใครเห็นเข้าก็ต้อง
รู้ว่า เป็นเชื้อพระวงศ์ เธอออกหน้าน้อยๆ ที่ไม่สังเกตเป็นไม่รู้ แต่ก็เป็นคำสั่ง
เจียมขนาด ที่แม้แต่ญาติคนโปรดอย่างซาอีย์ก็ยังไม่กล้านั่งเฉย และตัดสินใจ
ใจในทันที

"ฝ่าบาท..." ซาอีย์ก็เดินน้ำลายลงคอ แปล่าประโยชน์ สุดท้ายเธอ
ก็ต้องยอมบอกความจริง "โมเอียราหัวรั้งบอกไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร ไม่ใช่พนักงาน
ยีนยันหนักแน่นด้วยว่าไม่ใช่ลูกหัวรั้ง เพราะไม่มีผู้หญิงในกลุ่มหัวรั้งของอาพิศย์
นี้"

"แต่เธอขี้บอกรของบริษัทนั้น" ราชิดเว้นหยุด "ข้างรถมิโด้ก็ฉะฉวย
เจ๊งพราย"

"กระหม่อมก็บอกไปแบบนั้น"

"ผู้หญิงชื่อแซนเดอร์สัน เป็นผู้จัดการสำนักงาน ส่วนเจ้าของชื่อ
สตีฟ เนสัน ตอนนี้ไม่อยู่ กำลังพากลุ่มนักโบราณคดีออกไปสำรวจระบบ
ชลประทานยุคโบราณทางตะวันตก"

"แต่เธอของเรามุ่งขึ้นเหนือ ห่างไกลไปคนละทิศกับทางที่ว่านั้นเลย
นะ"

"เธออาจหลงทาง"

"ในรถต้องมีอุปกรณ์นำทางผ่านดาวเทียมแน่นอนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?" ซาฮิรีปิดปากเงียบไม่ยอมออกความเห็น "แซนเดอร์สันคนนั้น อธิบายเรื่องผู้หญิงที่บอกว่าไม่รู้จัก แต่ขับรถของพวกเราไปว่ายังไง?"

"ไม่ชอบรับ เธอว่าเราเข้าใจผิด รถยังอยู่ครบไม่มีคันไหนหายไป เธอว่ามีบริษัทอื่นจัดโปรแกรมทัวร์แบบเดียวกันหลายแห่ง แกรมรถก็ไม่มีไปหมดแล้ว เราอาจเข้าใจผิดไปเองก็ได้"

"นายก็อยู่ที่นั่นด้วย เชื่อหรือว่าเราดูผิด"

ซาฮิรีกลืนน้ำลายลงคอ "ไม่ชอบรับกระหม่อม"

"ไมรีจั้น นายหมายความว่ายังไง ตอนที่รับรองกับฉันว่า คุณเจ็บบจะได้รับการดูแล โรงพยาบาลจะต้องติดต่อกับทางสถานทูตเจ้าหน้าที่ทางนั้นก็จะต้องออกเอกสาร ขอให้เธอจ่ายค่ารักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายในการเดินทางกลับประเทศก่อน ที่ซึ่งพวกเขาจะยื่นมือเข้ามาช่วย"

"กระหม่อมแน่ใจว่า ฝ่าบาทประสงค์ให้โรงพยาบาลเรียกเก็บค่ารักษาไปที่สำนักงานของฉัน นอกจากนั้น..."

"นั่นต้องยืนยันได้แล้วว่าเธอเป็นใครใช่ไหม?" ราซิดยังพูดต่อราวกับซาฮิรีไม่ได้พูดอะไร "สัญญาชาติด้วย แต่ก็คงต้องใช้เวลาสักกระยะ ในเมื่อข่าวของที่ติดตัวไปไม่มีไปหมดแล้ว ระหว่างนี้ล่ะ ใครจะดูแลเธอ?"

"ฝ่าบาทช่วยชีวิตเธอไว้แล้วนะ สิ่งที่ดีควรทำก็ทำไปหมดแล้วนี่ราช"

"ตรงข้ามกันเลยซาฮิรี การช่วยชีวิตเธอไว้ ทำให้ตอนนี้เธออยู่ในความรับผิดชอบของฉัน" หากเป็นไปได้ เขาก็อยากให้สถานการณณ์ต่างไปจากนี้ แต่การคิดที่ว่า ถ้าเขาไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเสียก็ดี ก็เท่ากับหวังให้ห่อนตาย ซึ่งเขาทำไม่ได้ "เธอเป็นใคร" เขากถามอย่างคนที่มองเห็นตอนจบของเรื่องได้ "ชื่ออะไร?"

“เธอบอกว่าชื่อเธอชื่อ ฟอว์เรสเธอร์”

“บอกี่ไปแล้วว่ากำลังไปไหน?”

“ไม่กระหม่อม เธอดูสิบน สนมเลยส่งไปสแกนสมอง”

“อย่างนี้แล้วหมอยังบอกให้เธอออกจากโรงพยาบาลได้อีกชั้น หรือ?”

ชายหนุ่มลุกเดิน ไปถึงประตูก่อนที่ซาอีร์จะทันเปิดปากพูดอะไร “ไม่เป็นไร
ฉันจะไปถามกับหมอเอง”

“ฝ่าบาท!”

ราชิดสาวห้าก้าวยาวๆ ไปตามทางเดิน ไม่สนใจในน้ำเสียงอ่อน-
หวานของญาติหนุ่ม

“เป็นหน้าที่ของกระหม่อมที่จะ...”

ซาอีร์สะดุดหยุดถึก เมื่อผู้ที่อาวูโสกว่าหันขวับมาหา กระนั้นเด็ก
หนุ่มก็ยังคงยืนหยัดในความคิดเดิม

“ฝ่าบาททำทุกอย่างที่ต้องทำไปแล้ว” เขาย้ำ “เธอเป็นคน อังกฤษ
แน่นอน สถานพูดจะเข้ามาดูแลที่เหลือต่อเอง”

“ฉันจะตัดสินใจเองว่า ทำสิ่งที่จำเป็นเรียบร้อยแล้วหรือยัง” ราชิด
เอ่ยอย่างชัดเจนต่อไปว่า “หมออยู่ในไหน?”

“ถูกเรียก ไปดูคนไข้ฉุกเฉินอื่นแล้วฝ่าบาท กระหม่อมจะให้เขาตาม
ตัวมาให้”

“ไม่ใช่อะไร” ไม่ใช่หมอรอกที่เขาอยากเจอ แต่เป็นคน จับต่างหาก
“เธอจะอยู่ในไหน?”

ซาอีร์นิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อน จะยอมรับกับสิ่งที่เสียงไม่ได้ “เธออยู่ใน
ห้องตรวจรักษา ประตูสุดท้ายซ้ายมือ”

เธอร์รี่ ฟอว์เรสเธอร์ดูย้ำแก่กว่าตอนที่เขาพาตัวมาที่แผนกฉุกเฉิน
เสียอีก

ชายหนุ่มยังคงจำนาฬิกาที่ก่อนหน้านี้หล่อนจะสลบไปได้ ผมยาวของหล่อนกระจายคลุมไหล่ ผิวขาวจัด ผาโผล่ให้เห็นว่าตอนนี้ที่แผลเริ่มมีอาการฟกช้ำมากขึ้น เหมือนสภาพในภาคน้ำยาล้างฟิล์มที่ค่อยๆ ปรากฏชัดเจนขึ้น แขนขาวๆ สองข้างเต็มไปด้วยแผลถลอกและฟกช้ำรอยแผลเปิดเล็กๆ ถูกเย็บเรียบร้อย ส่วนที่เรือนผมก็มีเลือดแห้งเกาะครั้งเหมือนก้อนสนิมเหล็ก

โรงพยาบาลจัดการกับอาการบาดเจ็บของหล่อนแล้ว ชาข้างขวา นับจากใต้เข่าลงไปมีเมือกพลาสติกน้ำหนักเบาหุ้มไว้ แต่เจ้าหน้าที่ประจำห้องฉุกเฉินใช้เวลาแค่ห้าความสะอาดแผลให้ฟอประมาณเท่านั้น ด้วยคิดว่าควรเป็นงานของพยาบาลประจำออร์ดที่จะรับผิดชอบ

และตอนนี้ หล่อนที่มอมจนหนังแทบหุ้มกระดูก นอกหนายนี้ยังเหมือนกำลังรอให้ใครสักคนตัดสินใจว่าจะส่งหล่อนไปไหนดี หล่อนดูเหนื่อยอ่อนหมดเรี่ยวหมดแรง

ชายหนุ่มจำได้ว่าเสียงนาฬิกาที่จะหมดสติไป ดวงตาของหล่อนเบิกกว้างด้วยความตกใจ ส่วนปฏิกิริยาของหล่อนตอนนี้ ผวาตกใจราวกับเพิ่งตื่นจากฝันร้าย ท่าทางยังคงตื่นกลัวไม่หาย เขาจึงอ้อมไปจับมือหล่อนไว้โดยไม่เสียเวลาคิด

“ไม่เป็นไรแล้วเหรื๊ คุณปลอดภัยแล้ว ”

ความกลัวถูกแทนที่ด้วยความไม่มั่นใจ และที่ยิ่งกว่านั้นคือความสับสน อาการนี้เองที่ราวกับจะสะท้อนลึกถึงจิตใจเขา

“คุณช่วยชีวิตฉัน ” หล่อนพึมพำถ้อยคำผ่านริมฝีปากบวมแฉ่

“ไม่! ไม่! อย่างเพิ่งลुक ใจเย็นๆ ก่อน ”

“ฉันคิดว่า...คิดว่า...”

ยิ่งกว่าชัดเจนเสียอีกว่าเหรื๊ ฟอไรสเธอร์คิดอะไร เอาเถอะ เขาไม่ตำหนิหล่อนหรอก หล่อนกำลังรณาน กำลังตกใจ และระหว่างความ

เป็นความตายไม่มีเวลาให้อธิบาย เขาต้องลงมือทำเลย

ราชิตปล่อยมือจากหล่อน โด่งน้อยๆ ห่วงท่าสมสง่าที่ปกติ นอก จากท่านแม่แล้ว ไม่เคยมีผู้หญิงคนใดเคยได้รับเกียรติ

"ผม ราชิต อัลดาร์ิบ คุณมีเพื่อนอยู่ที่รามาด ฮัมราห์มั๊ย?" ผู้หญิง จะมาเที่ยวที่นี่ลำพังคนเดียวได้อย่างไร ต้องมีใครสักคนมาด้วยสิเน่า "ผม คิดต่อใครให้ได้บ้าง?"

"อัน..." หล่อนดังเด เหมือนไม่มั่นใจกับสิ่งที่จะพูด "ไม่มีค่ะ" ซึ่ง มันไม่จริง... เขารู้... มันไม่ใช่ความจริงทั้งหมด ไม่ใช่ไร ไม่ใช่ปัญหา

"ถ้าอย่างนั้น ระหว่างนี้คุณก็ย้ายไปพักที่บ้านของผมก่อน จนกว่า คุณจะแข็งแรงพอที่จะเดินทางต่อ"

ตาข้างหนึ่งของหล่อนบวมเป่งจนลืมไม่ขึ้น ส่วนข้างที่เหลือบอก ขัดถึงความสงสัย

"ทำไมถึงเป็น อย่างนั้นล่ะคะ?"

"ในประเทศของผม นักท่องเที่ยวที่เคราะห์ร้ายจะได้รับความช่วยเหลือ และให้ที่พักพิงเสมอ" เขาตัดบทคำปฏิเสธของหล่อนเสีย เพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจนักว่า 'ทำไม' แต่ที่แน่ๆ เขาไม่ได้ช่วยชีวิตหล่อนไว้ เพื่อจะ ปล่อยให้รอดความเมตตาที่ไม่แน่นอน จากสถานทูต อย่างน้อยอยู่กับ เขา หล่อนก็สุขสบายและปลอดภัย ชายหนุ่มหัน ไปทางซาฮิร "ตกลงขาม นี้ จัดการให้ด้วย"

"แต่ฝ่าบาท..."

ราชิตหยุดญาติหนุ่มไว้ด้วยสายตา

"ไปหาเสื้อผ้าหนาๆ มา ให้มีสฟอร์เรสเดอริ์ใต้เดินทางหน่อย ให้นำง พยาบาลมา เช็ดตัวทำความสะอาดให้เธอด้วย พวกนั้นปล่อยเธอไว้แบบนี้ ได้ยังไงกัน"

"คงแค่ชั่วคราว" ซาอิริรู้สึกได้ถึงความไม่พอใจของญาติสูงศักดิ์ "พวก
เขาต้องรีบไปดูผู้ปกครองคนอื่น อีกราย"

เธอก็เฝ้ามองผู้ใจบุญของหล่อน โบกมือไล่ผู้ชายอีกคนให้ไปทำ
ตามสั่ง ก่อน จะเดิน ไปหา ชูเก็บเสื้อผ้า คู้ยัดด้วยความหงุดหงิดที่เพิ่มขั้น
สุดท้ายก็หาได้ซานเสลเสลกับห่อสำลี เขาเปิดน้ำใส่ชาม อีกห่อสำลีแล้ว
โยนมันลงในชาม

"ผมไม่ใช่พยาบาล" เขาบอกเมื่อหันมาทางหล่อน "แต่จะทำดีที่
สุดให้คุณรู้สึกสบายตัวขึ้น "

"ไม่" หล่อนเขยิบหนีไปทางหัวเตียง "ไม่จำเป็นเลยล่ะ "

"จำเป็นอย่างยิ่ง และคงต้องใช้เวลาซาอิริไปจัดการเรื่องเอกสาร
สักพัก" เขาไม่ยิ้ม แต่ก็อ่อนโยนเป็น อย่างยิ่ง จาขีดเหลือบขึ้นมองด้วย
ความเป็นห่วงเมื่อเห็นหล่อนตัวสั่น "เจ็บไหม?"

"ไม่ค่ะ"

เขาพยักหน้าราวกับว่านั่นเป็น ทั้งหมดที่เขาต้องการรู้ แล้วจึงเริ่ม
ใช้สำลีชุบน้ำเช็ดไปตามริ้วนี้ นิ้ว มือ และเปลือกสำลีก้อนสะอาดอยู่บ่อยๆ
แต่...ที่เขา ชัดอยู่นั้นมันคือ มือหล่อนนะ

เธอก็ย้ำบอกตัวเองว่าไม่มีอะไร หล่อน ไม่ได้ต่อต้านบุรุษพยาบาล
ที่จะเข้ามาทำแบบเดียวกับเขา และเขาก็เป็นคน ช่วยชีวิตหล่อน แต่สัมผัส
ของเขาระหว่างที่เช็ดทำความสะอาดแผ่ละนี้ไว้ให้ที่นี่! เขาท้าวทักกับมันเป็น
แก้วที่แสนประหลาด ก่อความรู้สึกบางอย่างที่วูบไหวขึ้นมาในตัวหล่อน
จน หลุดรอดเสียดจางแผ่วเบาออกไป มันไม่มีอะไร...

เขาเหลือบสายตาขึ้นถาม หล่อน จึงบอกไปว่า

"ไม่เป็นไรค่ะ "

เมื่อได้รับการยืนยัน จากหล่อนแล้ว เขาจึงตั้งอกตั้งใจเช็ดฝุ่นดิน

และรอยเลือดแห้งจากรอยข้่าบนหลังมือให้ จากนั้นก็พลิกหงายท่าความสะอาดฝ่ามือให้ เขาขยับทีละนิด จากฝ่ามือขึ้นมาตามท้องแขนอย่างเบา มือดูจืดเม

จากนั้นจึงย้ายไปท่าแบบเดียวกันที่แขนอีกข้างอย่างช้าๆ ราวกับว่าเวลาไร้ซึ่งความสำคัญ เขาเปลี่ยนน้ำในชามใหม่

"น้ำสะอาดสำหรับหน้าคุณ" เขามอบ ส่วน หล่อนได้แต่กลืนน้ำลายลงคอ มือกับแขนนะ เรื่องหนึ่ง แต่หน้าสิมมันเป็นเรื่องที่ยิ่งงาว่า เพราะต้องขยับเข้ามาชิดยิ่งขึ้น "อัน...อ้อ...ค่ะ"

"ร้อนไปหรือ?" เขากาม เพราะเห็น หล่อน สะดุ้งอุทานร้องเมื่อสำลิตแตะถูกแก้ม

"ไม่..." คำพูดเหมือนจะติดค้างอยู่กลางคอจน หล่อนเผลอกลืนลงไป "ม...ไม่ค่ะ แต่..." แต่คำล้าวมองของคุนขยายเกาะลึกในหัว หล่อน พวกผู้หญิงไม่ดี จะปล่อยเนื้อปล่อยตัว ให้ผู้ชายจับ แม้ หล่อน จะรู้ว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่อย่างนั้น เพราะเมื่อคนสองคนรักกัน มันเป็นเรื่องที่แตกต่าง แม้แต่กับสตีฟ หล่อนยังรู้สึกได้เลยว่าสัมผัสจิตใจเล็กเพียงเล็กน้อยเป็นเรื่องที่ห้าหาย และไม่ใช่ว่าบังคับ

สตีฟยืนยันว่าความรู้สึกได้เพียงสาขของหล่อนนั้นคือ เส้นนี้ที่ทำให้เขา รู้สึกเหมือน เป็นผู้ชายคนแรกในโลก

รู้ได้เพียงสาณะ ไซ่! แต่คนโง่เท่านั้นแหละ ที่ถูกหลอก!

ในเมื่อหล่อนรู้ว่ามันแตกต่างรู้ว่าไม่มีอะไรเหมือนอย่างที่คุนขยายพูดถึง กระนั้นมันก็ได้ทำให้่างขึ้น แต่หล่อนก็บอกตัวเองให้เชื่อตามนั้น "ดีแล้วค่ะ..." เหรซึ่กลันน้ำตาแห่งความโกรธ ความเสียใจ ความจนใจ... และ หลากหลายอารมณ์ที่โหมเข้าใส่อย่างรวดเร็วเกินกว่าจะหาคำพูดใดมาอธิบายได้ ขณะที่ผู้ชายตรงหน้ายังคงนั่งจ่ออย่างเห็นชัดว่าไม่เชื่อในคำพูด

ของหล่อน "จริงๆ คะ"

"คุณต้องบอกผมนะ ถ้าคุณเจ็บ" เขาจับเส้นผมพัน จากหน้าหล่อน ให้อย่างเบามือ

หญิงสาว อยากให้เขาทำต่อ ทำให้เสร็จๆ แต่เขากลับลากก้อนสำลี แล้วเบาแบบเดียวกับที่มือและแขน เขาช้าๆ ม้วนและอ่อนโยน ส่วนผิว ร้อนแห้งที่กระหน่ำน้ำของหล่อน ก็ดูจะ ชับความชุ่มชื้นไว้ราวกับฟองน้ำ

"ผมจะเช็ดหนังศีรษะตรงนี้ให้" เขามอบให้ "คิดว่าผมคุณคงพัน กันตอนที่คุณเดินให้หลุดจากเข็มขัด "คงเจ็บนิดหน่อยเอ...หรืออาจจะมากกว่านั้น เพราะเขาหยุด มองและพูดว่า "พอก่อนไหม?"

"ไม่ต้องจะ คุณไม่ได้ทำอันเจ็บจริงๆ คะ" แต่ไม่มากเท่าไร

ศักดิ์ศรีเป็นสิ่งที่ต้องยึดถือ

คำพูดนี้เหมือนถูกผลอกสลักสีกลงกับหนังหัวหล่อน

จาซิด จับผมยาวยุ่งเหยิงมัดไปด้านหลัง เพื่อที่จะทำความสะดวก ล้อคอและท้ายหอย ทำให้หล่อนผ่อนคลายใจ นี่ถ้าเพียงแต่หล่อน จะได้ระ มม มันคงรู้สึกดีกว่านี้เป็นร้อยเท่า

"ไว้ก่อน" เขาพูดขึ้น "ไว้พุงนี้ผมจะ สระให้"

หล่อนยิ้มดีใจให้กับเคพีพีเฮิร์ตซัน สัตว์นี้เองนี่ที่พัน อยู่รอบคอ เขา ก่อน จะนี้ก็ขึ้น ได้ว่า นั่นเป็นคำตอบที่ให้กับความวิต หล่อนคิดจะถาม แต่ยังใจไว้ เพราะหากเขาอ่านใจได้จริง หล่อนก็ไม่จำเป็นต้องถาม...

มีเสียงคะและเสียงเรียกที่ประจวบ

จาซิดร้องตอบไปในภาษาอาหรับ ที่แปลว่า *ขอด้วย* อย่างแน่นอน ดังนั้นขณะที่ถูกจับให้เอนนอน หล่อน จึงกระซิบออกไปว่า "ซุรรัม" *ขอคุณ*

หล่อนชื่อซิดิเรียน อาหรับด้วยตัวเองมา วางแผนว่าจะพูดภาษา ห้องถิ่น ให้ได้บ้างก่อนช่วยงาน ศีฟ หล่อน อยากเป็นส่วนที่มีประโยชน์

แต่คิดว่า หล่อนเป็นประโยชน์ให้มากเกินไปพอแล้วมั้ง นับแต่นั้นที่พี่เซ็นเอกสาร
ที่เขาวางให้ตรงหน้าไปด้วยความเชื่อสนิทใจ

ราชิต ฮัล-คาริบ ยืมให้หล่อน...เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ ผู้ชาย
คนนี้จริงจังเหลือเกิน...เขาตอบมาว่า "อาฟวาม เหรชี"

ด้วยความยินดี มันแปลว่า อย่างนี้ และเขาก็หมายความว่า
หล่อนรู้

ตลอดชีวิต ไม่มีใครปฏิบัติกับหล่อนด้วยความใส่ใจอาทรเช่นเดียวกับ
กับผู้ชายแปลกหน้าคนนี้มาก่อน มันทำให้หล่อนกลัวน้ำตาไม่อยู่ขึ้นมา
ตื้อๆ

แน่นอนเป็นเพราะความซื่อ ความเหนื่อยล้า เป็นปฏิกริยาที่มา
จากอุปนิสัย...

หญิงสาวสูดน้ำมูกฟุดฟิด หล่อนไม่ร้องไห้ ไม่ว่าจะความเจ็บปวด
หรือการถูกทรยศหักหลัง ไม่เคยเรียกน้ำตาได้จากหล่อน เพราะหล่อนก็
เรียนรู้มานานแล้วว่า มันไร้ประโยชน์ หัวความหวังไขใจดิกลับห้าตาย
กำแพงบิดกันอารมณ์เหล่านั้นลงได้ เหรชีกระหิบน้ำตาไปเสียด้วยความ
ละอาย

"เจ็บหรือเหรชี?"

"ไม่ค่ะ "

เขาเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มให้ "อย่าฝืนทนเลย"

"ไม่ใช่ค่ะ หมอฮิดยาให้ฉันแล้ว ฉันแค่กังวลนอนนะค่ะ "

"งั้นก่อนนะ แบบนั้น จะช่วยให้การเดินหาง่ายขึ้น เอาละ ...อีก
เดี๋ยวผมจะกลับมา "

หล่อนพยักหน้ารับใจล่องลอยไปตามสุรียา และมาสะดุ้งตัวเมื่อ
เขากลับมา

"คุณไม่รังเกียจที่จะสวมนี้ละ" จาซิดช่วยพยุงหล่อนขึ้นนั่งสวมบางอย่างนุ่มอุ่นลงมา แล้วดึงมือผ่านแขนเสื้อออกไปให้

หล่อนไม่ต่อต้าน ไม่ว่าจะทำอะไรที่ชายคนนี้ทำ เพราะคิดแต่ไม่มีแรง แม้แต่จะเอ่ยปากออกไป

"เธอเป็น ยังไงบ้างฝ่าบาท?"

จาซิดทิ้งซาอิรีให้หา ข้อมูลเกี่ยวกับหล่อน อยู่ที่รูโมอิลดาห์ และตอนนี้ฝ่ายนั้นก็กำลังนั่งรอเขาอยู่ในห้องนั่งเล่น ของห้องชุดสำหรับเขา

"มีสฟอร์เรสเตอร์ ยังหลับอยู่"

"นั่นดีที่สุดแล้ว"

"บางทีนะ" หล่อนกระสับกระส่ายกับ...ความฝันที่จับกวน ละเมอส่งเสียงร้อง หึ่งหมดนั่นคงเป็นเพราะถูกฤทธิ์ยาระงับประสาทที่ทางโรงพยาบาลให้ไว้ "ได้อะไรจากครูโมอิลดาห์บ้าง? สถานทูตจะได้เรื่องไหม?"

"กระหม่อมเห็นว่า หากตัวเองได้เรื่องมากกว่า ก็เลยไปตามรอยเรอ ก่อนที่จะไปสถานทูต แต่ถ้าถามความคิดเห็น กระหม่อมว่าเรื่องนี้มันเหม่งๆ ชอบกลอยู่"

"นี่สินายถึงได้พยายามขวางไม่ให้ฉันพาเรอมาที่นี่" จาซิดได้ตอบไป

"เป็นหน้าที่ของกระหม่อม"

"หน้าที่ที่จะไม่ปล่อยให้ฉันนั่งซึม ดากัน ออกไปล่าสัตว์ หล่ผ่านพ่อว่าเมื่อไหร่ฉันพร้อมกลับสู่วงสังคัม"

"ทรงเป็นห่วงฝ่าบาท"

"ก็นั่นแหละ ฉันถึงยอมให้นายอยู่ที่นี้ได้ เอาละ นี่ก็ บอกเรื่องเพรซี ฟอร์เรสเตอร์มา"